

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. L.**, bývajúcej v S., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. A. M., advokátom so sídlom v S., proti žalovanej **M. L.**, bývajúcej v S., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. J. Š., advokátom so sídlom vo S., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3 C 53/2005, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. júna 2008 sp. zn. 4 Co 44/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyňi trovy dovolacieho konania v sume 376,41 Eur k rukám JUDr. A. M., do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník rozsudkom z 26. novembra 2007 č.k. 3 C 53/2005-212 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou parciel v katastrálnom území S. č. KN X. –záhrady o výmere X. m², KN X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m² a KN X. – záhrady, o výmere X. m², ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X., pre obec a katastrálne územie S.. Zároveň zaviazal žalovanú zaplatiť na účet Okresného súdu Svidník náhradu trov štátu vo výške 44,-- Sk a súdny poplatok 30 015,-- Sk, ako aj zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 151 042,20 Sk na účet jej právneho zástupcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa nadobudla predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva vydržaním, keď splnila všetky podmienky vydržania uvedené v § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 18. júna 2008 sp. zn. 4 Co 44/2008, na odvolanie žalovanej rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 22 680,-- Sk na účet JUDr. A. M., do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa po rozsiahlom dokazovaní správne zistil skutkový stav veci, a vec aj správne právne posúdil. Za neopodstatnene podanú považoval námietku žalovanej týkajúcu sa nesprávneho hodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. V tejto súvislosti uviedol, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu a nie účastníkov konania, je to činnosť, pri ktorej súd hodnotí všetky vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodovanie vo veci. Ani odvolaciu námietku žalovanej týkajúcu sa nesprávne stanovenej hodnoty nehnuteľnosti nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval preto za vecne správne a v súlade s ustanovením § 219 O.s.p. ho potvrdil.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná, ktoré osobitným podaním doplnil jej právny zástupca. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaná v ňou podanom dovolaní uviedla viaceré skutkové okolnosti, pričom namietala spôsob vykonania dokazovania najmä v konaní pred prvostupňovým súdom. V doplnenom dovolaní podanom prostredníctvom jej právneho zástupcu prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietala, že súd prvého stupňa nevykonal dôkazy ňou navrhnuté už v priebehu prvostupňového konania (§ 213 ods. 4 O.s.p.), čo malo za následok rozhodnutie, ktoré spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobkyňa vo vyjadrení považovala dovolanie žalovanej za neprípustné a navrhla, aby dovolací súd bez preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia jej dovolanie odmietol. Žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

K námietke dovolateľky o nesprávnom postupe súdu, ktorý mal spočívať v nevykonaní ňou navrhnutých dôkazov treba uviesť, že nevykazuje znaky žiadnej z väd uvedených v § 237 O.s.p. Samotné nevykonanie všetkých účastníkom navrhnutých dôkazov nie je odňatím možnosti konať pred súdom, ani inou vadou spočívajúcou v zmätočnosti podľa § 237 O.s.p., pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná.

Za odňatie možnosti konať pred súdom nie je možné považovať ani to, ako súd hodnotil vykonané dôkazy. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia jasne uviedol, ktoré dôkazy považoval za rozhodujúce, z akých skutkových záverov vychádzal, prečo považoval právne posúdenie otázky vydržania súdom prvého stupňa

za správne a osobitne sa vyporiadal aj s námietkou nesprávneho hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa.

Dovolateľkou uvádzané iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., sami osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnejšej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2008 sp. zn. 2 Cdo 236/2007 z 13. októbra 2008 sp. zn. 3 Cdo 196/2008) vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalobkyne zastupoval túto účastníčku už v konaní pred oboma súdmi nižšieho stupňa. Pri rozhodovaní o výške trov právneho zastúpenia preto nepriznal žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška“). Žalobkyni tak namiesto požadovanej náhrady trov dovolacieho konania za dva úkony priznal iba náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 26. novembra 2008, pričom odmenu advokáta určil vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky), určenej podľa § 10 ods. 1 vyhlášky z tarifnej hodnoty veci, t.j. vo výške žalobkyňou požadovanej odmeny za úkon právnej služby v sume 370,11 Eur (11 150,-- Sk). K tejto odmene priznal dovolací súd podľa § 16 ods. 3 vyhlášky aj režijný paušál 6,30 € (190,-- Sk), spolu teda patrí žalobkyni náhrada trov dovolacieho konania v sume 376,41 € (11 340,-- Sk).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. apríla 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Daniela Pekajová